

Φίλτατοι,

Είδον με χαράν μου τήν ἐμφάνισιν τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**», συμπαθοῦς καί παλαιᾶς γνωρίμου εἰς τόν φιλολογικόν καί καλλιτεχνικόν μας κόσμον. Δι' ἡμᾶς τοὺς παλαιότερους ἀποτελεῖ ἕνα δλόκληρον ἔριζοντα, γεμάτον ἀπό φωτεινάς ἀναμνήσεις, ὡσαν διαρκῶς ἀπομακρυνόμενα ἀστέρια. Ἐφ' ὅσον μᾶς

μένει ἀκόμη πνευματικὴ δύναμις, ἔπειτα ἀπὸ τήν τόσον ἐξαντλητικὴν βιοπάλην τοῦ ἡμερησίου τύπου, ποῦ κατέπνιξε τόν περιοδικόν, θά προσθέσωμεν ἀκόμη κάτι εἰς τόν πλοῦσιον αὐτὸν ἔριζοντα τοῦ παρελθόντος τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» ὄχι μόνον ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἀλλὰ καί ἀπὸ ὑποχρέωσιν καί ἀπὸ καθήκον πρὸς παλαιάν ἐκλεκτὴν φίλην.

Ἡ «**Κουκουβάγια**» ἐγράφη χάριν τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**», Σας· διὰ τὸ νὰ ἴμῃαι δὲ βέβαιος ἔπι δὲν εἶναι καί σκηρικῶς ἀνεπαρκής, τὴν ἔδωκα τελευταίον διὰ μίαν ἐσπέραν πρὸς παράστασιν εἰς τὸ θέατρον «**Ὀλύμπια**» καί ἐπέτυχον ἀρκετὰ. Εἶναι δραματικὴ καί διὰ σαλόνι.

Με συγχαρητήρια καί εὐχὰς διὰ τήν νέαν πρόσδον τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Μαΐου 1913

Φίλος σας

ΠΟΛΥΒΙΟΣ Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛ. Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ * * *

* **Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ** *

ΔΡΑΜΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ 30 ἐτῶν.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΗ 16 ἐτῶν.

ΛΑΜΠΡΟΣ 50 ἐτῶν.

(Αἴθουσα ὑποδοχῆς. Δύο θύραι ἐκατέρωθεν. Δύο παράθυρα εἰς τὸ βάθος, τὸ ἕνα πρὸς τὴν μίαν θύραν, καί τὸ ἄλλο πρὸς τὴν ἄλλην. — Με τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας, ἡ Φραγγίσκη εὐρίσκεται ἐμπρὸς εἰς

✕ Ι. Α. ΑΡΣΕΝΗ: Μιχ. Α. ΡΑΦΗΛΟΒΙΤΣ «Ποικίλη Στοά», κ 16^{ον}

Τύποις Θ. Ἀποστολοπούλου.

τὸ δεξιὸν παράθυρον, μὲ τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ ἄρις, ῥά παρ-
ρασκήνια. Φαίνεται πῶς κυττάζει πρὸς τὸν δρόμον μ' ἐνδὲ φέρον καὶ
μὲ λαχτάραν, ὡσάν κάποιον νὰ περιμένῃ.—Μετὰ στιγμῆν, ἐνῶ αὐτὴ
παρατηρεῖ, ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἀριστερὰν θύραν ἡ Μαρία, καὶ ὀπίσω
τῆς ὁ Λάμπρος μὲ φορέματα περιπάτου. Μόλις τὴν βλέπουν σταμα-
τοῦν, χωρὶς νὰ κάμουν θόρυβον, καὶ προσέχουν, ἐνῶ ἡ Φραγγίσκη
ἐξακολουθεῖ νὰ κύπτῃ εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ παρατηρῇ.— Ὁ
Λάμπρος καὶ ἡ Μαρία κυττάζονται, ὡσάν νὰ θέλουν νὰ εἰποῦν με-
ταξὺ των «Ἡ ὑπόψια μας δὲν ἦτο ἐσφαλμένη».— Ἡ Φραγγίσκη, στε-
νοχωρημένη διότι δὲν βλέπει ὅτι περιμένει, ἐκτελεῖ ἓνα βῆμα πρὸς
δεξιὰ, κυττάζει τὸ ὡρολόγι ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν κοινόσταν, καὶ δει-
κνύει 12 παρὰ 5, καὶ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.— Ἡ Μαρία,
στενοχωρημένη μὲ αὐτὸ ποῦ βλέπει, φεύγει ἀπὸ τὴν θύραν, ὅπου ἐστέ-
κετο, καὶ ἀθορύβως πηγαίνει μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ παραθύρου, καὶ κυτ-
τάζει πρὸς δεξιὰ, ὅπως καὶ ἡ Φραγγίσκη.— Κατόπιν στρέφεται πρὸς
τὸν Λάμπρον, ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ πότε τὴν μίαν καὶ πότε τὴν ἄλλην
ἐναγωνίως, καὶ τοῦ κάμνει κινήσιν μὲ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν ἔκφρασιν
τῆς μορφῆς, ὅτι δὲν φαίνεται τίποτε εἰς τὸν δρόμον. Ἐπειτα προχω-
ρεῖ σιγὰ πρὸς τὸν Λάμπρον, ἀφ' οὗ ρίψῃ καὶ τελευταῖον βλέμμα ἀπὸ
τὸ παράθυρον)

ΜΑΡΙΑ. (Ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Λάμπρον) ΔΕΝ φαί-
νεται κανεὶς· μολαταῦτα, θεῖε, εἶμαι βεβαία πῶς αὐτὸν
περιμένει.

ΛΑΜΠΡΟΣ. Πρόσεξε, παιδί μου, στὴς ὑποψίες σου·
(σιγὰ πρὸς αὐτὴν) ἂν δὲν ἦναι βάσιμες, μποροῦν νὰ σὲ
κάμουν δυστυχῆ χωρὶς λόγον.

ΜΑΡ. (Μὲ χαμόγελον μελαγχολικόν) Τὸ μάτι ἐκείνης
ποῦ ἀγαπᾷ δὲν γελιέται ποτέ. Σταθῆτε. (Προχωρεῖ σιγὰ
πρὸς τὴν Φραγγίσκην, καὶ ὅταν φθάσῃ ὀπίσω τῆς, ἀκουμᾷ
τὸ χεῖρι ἐπάνω εἰς τὸν ὤμὸν τῆς. Ἡ Φραγγίσκη ἐξαφνί-
ζεται καὶ στρέφεται. Βλέπει τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Λάμ-
προν μ' ἔκφρασιν συγχισμένην. Ὁ Λάμπρος ὁμῶς βγά-
ζει τὸ καπέλλο του αὐτὴν τὴν στιγμῆν, προσποιούμενος
οἰαφορίαν, ἡ δὲ Μαρία, λαμβάνει εἰς τὴν μορφήν τῆς ἀφελῆ ἔκφρασιν.
ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς προσπαθεῖ νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῆς ψυχῆς τῆς ὑπε-
ρεστρίας)

ΦΡΑΓΓΙΣΚΗ. Ἄ!... σεῖς εἰσθε, κυρία;... ἐφοβήθηκα... δὲν
σαῖς ἄκουσα...

ΜΑΡ. Θὰ ἦσουν πολὺ ἀφηρημένη φαίνεται...

ΦΡ. (Μὲ σύγχυσιν) Ναι... ὄχι... εἶχα τὸ νοῦ μου νὰ ἰδῶ πότε θὰ ὠ-
θηθε, γὰρ νὰ εἰπῶ στὴ μαγεύσισσα νὰ οἴξῃ τὴ σοῦπα.

ΜΑΡ. Καὶ πῶς δὲν μᾶς εἶδες; Ἐγὼ καὶ ὁ κύριος Λάμπρος ἐπερῶ-
σαμε ἀπὸ τὸ δρόμο.

ΦΡ. Ξεύρετε... σεῖς θὰ ἤλθατε ἀριστερά... ἀπὸ τὸν κάτω δρόμο...

ΛΑΜ. (Ἔχει ἀφήση τὸ καπέλλο καὶ τὸ μαστοῦνι του καὶ προχωρεῖ μέχρι τῆς Φραγγίσκης μὲ τὰ χέρια εἰς τῆς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του, καὶ μὲ ἀφέλειαν) Καὶ σὺ ἐκτύταξες ὄλο δεξιὰ; Γιατί;

ΦΡ. Ξεύρετε... εἶμαι συνηθισμένη... Γιατί δεξιὰ πάντα ἔρχεται ὁ κύριος, ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖό του...

ΛΑΜ. Ἔ λοιπόν;

ΦΡ. Κι' ἐνόμιζα πῶς θὰ γυρίζατε μαζί.

ΛΑΜ. (Καθ' ἑαυτὸν) Ἐγλύστησε.

ΜΑΡ. (Ῥίπτουσα ἓνα βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν Λάμπρον)

Ἔστρωσες τραπέζι;

ΦΡ. Μάλιστα, κυρία.

ΜΑΡ. Νὰ προσθέσης κι' ἓνα σερβίτσιο γιὰ τὸ θεῖο. Θὰ φάῃ μαζί μας.

ΦΡ. Πολὺ καλὰ, κυρία. (Φεύγει δεξιόθεν)

ΛΑΜ. Φέρε μου τὴ μαστίχα μου, Φραγγίσκη.

ΦΡ. Μάλιστα, κύριε.

(Ἡ Μαρία καὶ ὁ Λάμπρος παρατηροῦν τὴν Φραγγίσκην ἕως τὴν στιγμήν ποῦ ἐξέρχεται. Κατόπιν κύττάζει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον)

ΛΑΜ. Καὶ ὅμως ἀκόμη δὲν ἔχω πελοῖθησιν στὴν ὑποψία σου. Καίμια φορὰ ἢ πολλὴ ἀγάπη πρὸς τὸν σύζυγον... ὁ πολὺς ἔρωτας... Ἔπειτα τὴν ἀγαπᾷς κι' αὐτήν... (κάθεται)

ΜΑΡ. (Ἐνῶ βγάξει τὸ καπέλλο τῆς ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ τὸ ρίπτει εἰς μίαν ἔδραν πρὸς δεξιὰ καὶ εἰς τὸ βάθος) ὦ, πολὺ... Τὴν ἀνάστησα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ἐκεῖνη τὴ συγκινητικὴ ἡμέρα, ποῦ πῆγα καὶ τὴν ἐπῆρα ἀπὸ τὸ Βορφοκομεῖον. Μοῦ παρέταξαν μπροστά μου καιμιὰ εἰκοσαριὰ κοριτσάκια, τὸ ἓνα πειὸ ὠραῖο καὶ πειὸ συμπαθητικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο... Ἐπέρασα μπροστά ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ. Τὸ ἓνα μὲ κᾶτι συμπαθητικὰ ματάκια, μ' ἐκτύταξε σὺν νὰ καταλάβαινε πῶς κᾶποια εὐδαιμονία θὰ τὸ περιμένε... Τὸ ἄλλο μοῦ ἄπλωνε τὰ παχουλὰ του χεράκια, μὲ μὰ βουλίτσα χωριτωμένη στὸν ἀγκῶνα... ποῦ σοῦρχότανε νὰ τ' ἀρπάξῃς ἐκεῖνα τὰ χεράκια καὶ νὰ τὰ φιλῆς... νὰ τὰ φιλῆς... σὺν νὰ ἤθελες νὰ πάρῃς ἀπὸ πάνω τους κᾶποια εὐτυχία, ποῦ μόνον ἢ μητέρες τὴν ξεύρουν...

ΛΑΜ. Καὶμένη Μαρία! Τί ἀγαθὴ ποῦ εἶσαι!

ΜΑΡ. (Καθημένη ἀντικρὺ καὶ κοντὰ εἰς τὸν Λάμπρον) Ὁχι... δὲν εἶμαι ἀγαθὴ μονάχα!... ἀσθάνομαι πῶς διψαίει πάντα ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς ἀγάπης... Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε, θεῖε: Οἷτε στὸν ἄνδρα μου, οἷτε σ' αὐτὴν ἀκόμη, εἰρῆκα τὴν ἀγάπην ποῦ θὰ ἤθελεν ἢ ψυχὴ μου γιὰ νὰ εἰπῇ μιὰ στιγμή πῶς ἐχόρτασε... Μόνο ἐσεῖς, μολον-ὄτι δὲν εἶσθε συγγενῆς δικός μου... μόνο ἐσεῖς, θεῖέ μου, μοῦ ἱκανοποιήσατε ἓνα μέρος ἀπ' αὐτὴ τὴν παράξενη δίψα...

ΛΑΜ. Ἄ, παιδί μου! σ' ἀγαπῶ γιατί τὸ ἀξίζεις.

ΜΑΡ. Ἐ! Πόσοι τὸ ἀξίζουν ν' ἀγαπῶνται καὶ ὅμως δὲν τὴ βροῖ-σζουν τὴν ἀγάπην ποῦ δίνοντ' ἔχον τὴν αὐταπάρνησιν τῶν λουλουδιῶν,

ποῦ δὲν ἔχουν ἄλλον προορισμό, παρὰ νὰ σκορπίζουν εὐωδιά, καὶ νὰ μὴ συνάζουν τίποτε...

ΛΑΜ. Καὶ ξεχνᾷς πῶς ὁ ἥλιος τ' ἀνταμείβει κι' αὐτὰ μὲ τὰ φιλήματά του ;

ΜΑΡ. (Μὲ ὀρμηγὴν) Ναί, θεῖέ μου ! μὰ ὁ ἥλιος εἶναι γιὰ ὅλους... ὁ ἥλιος φιλεῖ καὶ τ' ἀγκάθια ἀκόμη... ἀλλοίμονό μου, ἂν κι' ὁ ἀνεπιβόσας κάνει γιὰ τὸ λουλουδί τῆς ψυχῆς μου τὴν ἴδια δουλειά, ποῦ κάνει κι' ὁ ἥλιος ἀπὸ κεῖ πάνω !

ΛΑΜ. (Μὲ στενοχωρίαν, ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ στρέψῃ τὴν ὀμιλίαν ἄλλοῦ) Ναί... δίκιο ἔχεις, παιδί μου... δὲν σοῦ λέγω... Ἀλήθεια, δὲν μοῦ ἐτελειώσες τὴν ἱστορία τοῦ Βρεφοκομείου.

ΜΑΡ. (Ὡσὰν νὰ θέλῃ καὶ αὐτὴ νὰ μὴ προχωρήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν ὀρμητικὴν ὀμιλίαν τῆς, λαμβάνει ὕφος ἀφελές καὶ ἐξακολουθεῖ) Ἄ, ναί... τί σᾶς ἔλεγα, θεῖε ;

ΛΑΜ. Γιὰ τὰ κοριτσάκια, μὲ τὰ χεράκια τὰ παχουλά.

ΜΑΡ. Ναί, ναί... Ἐπροχώρησα λοιπὸν στὴ γραμμὴ ἐκεῖνη, μὲ τὰ πλάσματα τὰ ἀφηρημένα στὴν τύχη τους ἀπὸ μιὰ μάννα κι' ἀπὸ ἓνα πατέρα—μάννα πέτρα καὶ πατέρα σίδηρο, ποῦ συναντήθηκαν μὲ μιὰ ὀρμὴ ἔλξεως, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν ἴστερα μέσα στὴ ζωὴ μιὰ ὠραία μικρὴ σπύθα... καὶ ἡ σπύθα αὐτὴ νὰ γίνῃ φωτιὰ ἴστερα καὶ... ποῖος ξέρει τί νὰ κάμῃ μέσα στὸν κόσμον !...

ΛΑΜ. Μὰ πάλι τὰ ἴδια :

ΜΑΡ. (Μὲ προσποιημένην ἐγκαρτέρησιν καὶ παιδρότητα βεβιασμένην) Ὁχι, θεῖέ μου, ὄχι... ἡσυχάζω, ἔννοια σας... Ἐπροχώρησα λοιπὸν στὴ γραμμὴ ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ ξέρω ποῖο ἀπ' ὅλα τὰ δυστυχισμένα πλάσματα νὰ διαλέξω... Ὅλα ἦσαν συμπαθητικά... Σὲ μιὰ στιγμὴ, ποῦ εἶχα φθάσῃ στὴ μέση τῆς γραμμῆς, τὰ μάτια μου ἐκαρφώθηκαν σ' ἓνα ζευγάρι μάτια, ποῦ μ' ἐκύτταζαν τόσο παράξενα, ὥστε αἰσθάνθηκα πῶς δὲν μπορούσα νὰ ξεκολλήσω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ πάνω τους... σ' ἓνα τόσο δὲ μικρὸ κεφαλάκι, ἦσαν μάτια μιᾶς σωματικῆς γυναικας... Ὁ Διευθυντὴς παρατήρησε τὴν ἐκπληξί μου καὶ ἔχαμογέλασε. «Γιατὶ γελᾶτε ;» τοῦ λέγω. «Δὲν ἔχετε ἄδικο ποῦ σταθήκατ' ἐδῶ, μοῦ ἀπαντᾷ. Ἡ μικρὴ αὐτὴ εἶναι τὸ ἐξυπνότερο κορίτσι ποῦ ἔχουμε στὸ κατάστημα». Αὐτὴ ἡ σύστασις ἤρκεσε νὰ ρίψω μιὰ ἀπλὴ ματιὰ στὸ ὑπόλοιπον τῆς γραμμῆς καὶ νὰ στρέψω πάλιν τὴν προσοχή μου πρὸς τὸ ἐκκεντρικὸ ἐκείνο μικρὸ. Τὸ πῆρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ ἔφερα κοντά μου. Ἐχάρηθε μὲ μιὰ χαρὰ κι' ἀγκάλιασε τὰ γόνατά μου, ὡς νὰ ἤξευρε τί καλὸ τὸ περιέμενε.—Πῶς σε λένε, μικρὴ μου ; (Μὲ φωνὴν ψιλὴν, μιμουμένη ἓνα μικρὸ παιδί) Φλαγγίσκη—Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου ; —Σέλω.—Μὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσομε! ἔμεῖς, τῆς εἶπεν ὁ Διευθυντὴς. Τί κλάμα καὶ τί κακὸ ἦταν ἐκεῖνο ; Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω μου.—Σέλω νὰ πάω μὲ τὴν καλὴ κυρία ! σέλω νὰ πάω μὲ τὴν καλὴ κυρία !... Ἐσήκωσε τὸ κατάστημα ἀπὸ τῆς φωνῆς, ὡς ποῦ νὰ τὴν πείσομε, πῶς ὁ Διευθυντὴς εἶχε ἀστείρευθῆ, καὶ

δὲν ἠσύχασε, παρὰ μόνον ὅταν βρεθῆκαμε στὸ ἀμάξι μαζὺ καὶ ἐφθάσαμε στὸ σπῆτι.—Δὲν μοῦ λέτε τώρα, θεῖε, πιστεύετε στὰ πεπρωμένα σεῖς ;

ΛΑΜ. ὦΑ, ἐγὼ εἶμαι φοβερὰ μοιρολάτρη, σὰν Ὁ Ανατολίτης. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἦναι γραμμένο νὰ πέση μιὰ κεραμίδα στὸ κεφάλι μου, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ περάσω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μοιραῖον σπῆτι· νά, κι' ἐδῶ ποῦ κάθουμαι ἀκόμη, αὐτὴ θὰ μῆ μωναχὴ της μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θάρθῃ νὰ μοῦ τὸ σπάση.

ΜΑΡ. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχετε ἄδικο, θεῖε. Γιατὶ δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ πῶς ἐγώ, ἐνῶ εἶχα τόσα παιδιὰ μπροστά μου, ἐσταματήσα ἔξαφνα σ' αὐτὴ, ἐκνιταχθῆκαμε στὰ μάτια, κι' ἐμπλέχθηκαν τὰ βλέμματα μας σὰν ἀγκίστρια, ἐμπλέχθηκαν μὲ τέτοιον τρόπο, ποῦ—ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ — γιὰ νὰ ξεμπλεχθοῦν καμμιά μέρα, φοβοῦμαι μήπως κοποῦν μαζὺ καὶ τίποτε κομμάτια ἀπὸ τῆς σάρκες μας.

ΛΑΜ. (Μὲ ὕφος ἀποτροπῆς) ὦΑ, ἄ, ἄ, ἄ!... Μαρία! μὴν εἶσαι δὲ καὶ τόσο ὑπερβολικὴ .. φθάνεις ὡς τὰ ἄκρα, παιδί μου.

ΜΑΡ. (Ἐντόνως) Θεῖέ μου, φοβοῦμαι !

ΛΑΜ. Μὰ δὲν μοῦ λές: παρετήρησες καμμιά μεταβολὴ στὸν Ὀλλέκο;

ΜΑΡ. Δηλαδή στὴ συμπεριφορὰ του ἀπέναντί μου ;

ΛΑΜ. Ναί.

ΜΑΡ. Μάλιστα, παρετήρησα.

ΛΑΜ. Σοῦ φέρεται ἀπότομα ;

ΜΑΡ. Καθόλου· ἐξ ἑναντίας· μοῦ φέρεται τώρα παρὰ πολὺ τρυφερά.

ΛΑΜ. ὦΕ, μὰ λοιπόν ;

ΜΑΡ. (Μὲ πονηρὸν χαμόγελο) Χά! Αὐτὸ εἶναι ποῦ μοῦ δίδει περισσότερες ὑποψίες.

ΛΑΜ. Καὶ πάλι εἶσαι ὑπερβολικὴ.

ΜΑΡ. Γιατί, θεῖε :

ΛΑΜ. Γιατί ἂν σοῦ ἐφέρετο ἀπότομα, πάλιν τὴν ἴδια ὑποψία θὰ εἶχες· «τᾶχει φτιάση μὲ τὴν ὑπηρετρία καὶ δὲν μ' ἀγαπάει πειὰ ἐμένα».

ΜΑΡ. Νὰ σᾶς εἰπῶ ; καὶ τὰ δύο γίνονται. Αὐτὸ ποῦ λέτε σεῖς εἶναι καὶ τὸ φυσικόν.

ΛΑΜ. Ὅστε αὐτὸ ποῦ λές ἐσύ...

ΜΑΡ. ὦΑ, αὐτὸ ποῦ λέγω ἐγὼ εἶναι μέθοδος· εἶχα μίαν φίλην ποῦ ἐτρώγετο διαρκῶς μὲ τὸν ἄνδρα της. Τὴν ξεύρετε καὶ σεῖς, ἀλλὰ δὲν σᾶς τὴν λέγω. Ὁταν μιὰ φοβερὴ γκοιναῖρα.

ΛΑΜ. ὦΕ! λοιπόν ;

ΜΑΡ. Ὁ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ

βρήκε έραστήν, δέν αντιμίλησε ποτέ στον άνδρα της. Εΐχαν γίνη ευτυχείς και οί δύο.

ΛΑΜ. Κι' αυτό λογικόν είναι. "Άκουσε, Μαρία. Τώρα που μου έλεγες συ για το Βρεφοκομείον, εγω έσυλλογιζόμουν κάτι άλλο, προς ήσυχίαν σου.

ΜΑΡ. Τί, θεέ μου;

ΛΑΜ. Μου φαίνεται πως είδες μιά μέρα εκείνον τον άνεμión μου που ήλθεν από την "Αμερικήν;

ΜΑΡ. Ναι, τον είδα.

ΛΑΜ. Πρόκειται να πάη στην πατρίδα του ν' ανοίξη ένα έμπορικό έφερε μερικά παραδάκια.

ΜΑΡ. (Με κάποιαν χαράν) Καταλαβαίνω τί θέλετε να ειπήτε. Μά θα τή θελήση;

ΛΑΜ. Γιατί όχι; Αυτή δέν την έχεις σαν ύπηρετία...

ΜΑΡ. Καθόλον: αφού της έμαθα και Γαλλικά.

ΛΑΜ. "Α, ωραία! Λοιπόν θα πείσω τον άνεμión μου να την πάρη. Για χάρι σου θα κόψω κάτι από την περιουσίαν μου που θα κληρονομήσετε σεις, και θα το δώσω σ' αυτή για προίκου: έτσι κ' έτσι κι' αυτό το μικρόν ποσόν, για την άνεσίν σας θα ήναι.

ΜΑΡ. (Άρπάζουσα με όρμηήν τά χέρια του Λάμπρου) "Ω, θεέ μου! δέν θέλομεν τίποτε!... δώστε τα όλα στον άνεμión σας: άρκει να την πάρη... να την πάρη και να φύγη από δω... Φοβάμαι, πως να σας ειπώ... φοβάμαι... και δέν μπορώ και να την διώξω: που να πάη;

ΛΑΜ. "Ησύχασε: θα τον κάμω το άνεμión μου να την έρωτευή και να τή ζητήση μόνος του. "Όλοι αυτοί που γροΐζουν από την "Αμερική, έρχονται με δολλάρια και με τή μονομανία της πανδρειάς. Θα τοϋ τή φορτώσω επί τέλους, κι' ως κάμη καλά. Αυτός ξείρει και κάτι κουτσοαγγλικά, αυτή ξείρει κουτσογαλλικά... έννοια σου, κούτσα-κούτσα θα την περάσουν τή ζωή στο χωριό άριστοκρατικώτατα. "Άφησε σ' έμένα την ύπόθεσι. Μά που είν' εκείνη ή μαστίχα μου;

ΜΑΡ. "Α, ναι: βλέπετε: δέν έχει το νοϋ στο κεφάλι της παιά: σέ κάποιο παράθυρο θα βρίζεται. (Κτυπά το κουδοϋνι)

ΦΡ. (Έσωθεν) "Αμέσως.

ΜΑΡ. Την έχει πιάση μιά περίεργη άφηρημάρα, και μιά μονομανία για τον καθρέφτη. "Όλο και χενίζεται.

ΛΑΜ. (Σηκώνεται) Κάμε μου μιά χάρι. Πήγαινε μέσα... δέν θέλω να ήσ' έδω τώρα που θαρρή.

ΜΑΡ. Προσέξате, θεέ μου, να μη καταλάβη πως την ύποπτεύομα, γιατί μου φαίνεται πως μεγαλύτερη προσβολή για μένα δέν θα ύπάρχη.

ΛΑΜ. Έννοια σου, έννοια σου. Πήγαινε γιατί έρχεται.

ΜΑΡ. (Προχωρεί βιαστικά προς την δεξιάν θύραν και στρέφεται άπ' εκεί) Θεϊε Λάμπρο! προσέξате να μη... Είναι πολύ έξυπνη!

ΛΑΜ. Πήγαινε! Ξερώω ἐγώ.

(Ἡ Μαρία φεύγει—Ὁ Λάμπρος ἐκτελεῖ μερικοὺς βηματισμοὺς σκεπτικῶς.—Ἡ Φραγγίσκη εἰσέρχεται μὲ δίσκον εἰς τὰ χεῖρα καὶ μ' ἓνα ποτηράκι μαστίχα καὶ νερό, τὰ ὅποια ἀφίνει εἰς τὸ τραπέζι)

ΦΡ. Τὴ μαστίχα σας, κύριε.

ΛΑΜ. (Πλησιάζει μὲ πλατὺ καὶ ἀφελὲς μειδίαμα) Τὴ μαστίχα μου, νιά... θυμῆθηκες ὅμως νὰ μοῦ βάλῃς καὶ σεοβίτσιο στὸ τραπέζι μου;

ΦΡ. (Χαριέντως) Καὶ μποροῦσα νὰ σᾶς ξεχάσω, κύριε;

ΛΑΜ. "Ἐ! γιατί ὄχι; Ὅταν γερονιά κανέναν τὸν ξεχνοῦν ὅλοι, Φραγγίσκη... καὶ προπάντων τὰ ὠραία κορίτσια.

ΦΡ. (Ἐντροπαλά, ἀλλὰ μὲ προκλητικότητα, περιστρέφουσα τὸ ἄκρον τῆς ποδιᾶς της). Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὠραία... (Προσηλώνει εἰς τὰ μάτια του ἓνα βλέμμα πλάγιον ἀλλὰ γεμιστον ἀπὸ φιλαρέσκειαν)

ΛΑΜ. (Καθ' ἑαυτὸν, μὲ κάποιαν ἐλαφρὰν ταραχὴν καὶ καταφύγων εἰς τὴν μαστίχαν του, ὥστε νὰ τῆς στρέψῃ ὀλίγον τὰ νῦτα, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα της) Πήγαινε στὸ διάβολο, παληοκόριτσο, μὲ τὰ μάτι ποῦ ἔχεις!...

ΦΡ. (Ἐσακολουθοῦσα ὡς ἀνωτέρω) Θέλει τίποτε ἄλλο ὁ κύριος;

ΛΑΜ. (Πίνει ὀλίγον, κατόπιν κρατῶν τὸ ποτηρί του τὴν πλησιάζει) Ξεύσεις, Φραγγίσκη, ὅτι σ' αὐτὰ τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, ποῦ ἐπῆρε ὁ ἀνεμῖός μου τὴν κυρία σου, ἐμεγάλωσες πολὺ γρηγόρω.

ΦΡ. (Σιγὰ, σιγὰ μεταβάλλουσα τὴν αἰδημοσύνην εἰς θαρραλεότητα) Ἀλήθεια, κύριε!

ΛΑΜ. Νά.

ΦΡ. Ἡ μακαρίτισσα ἢ γιαγιά, ἢ μαμῶ τῆς κυρίας, ἔλεγε κάποτε, ὅταν μ' ἔπαιρνε στὰ γόνατά της κ' ἔπαιζε μαζί μου, τὸν καρὸ ποῦ ἤμιον μικρούλα, πῶς «οἱ μικροὶ μεγαλώνουν, κ' οἱ μεγάλοι μικραίνουν». (Γελᾷ μὲ τρόπον ὥστε νὰ δεῖξῃ ἀπὸ φιλαρέσκειαν τὰ δόντια της)

ΛΑΜ. Φαίνεται πῶς δὲν εἶχε κ' ἄδικο ἢ μακαρίτισσα; νά, σ' ἐσένα κοντὰ λόγου χάριν μπορεῖ νὰ μικρύνῃ κ' ὁ πειὸ γέρος.

ΦΡ. (Μὲ βεβιασμένην αἰδημοσύνην, ποῦ μοιάζει μὲ πρόκλησιν) Μὰ τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέτε, κύριε;

ΛΑΜ. (Καθ' ἑαυτὸν) Ἐσοχλισμένη εἶναι· δὲν τῆς ξεφεύγει τίποτε. (Πρὸς τὴν Φραγγίσκην πλησιάζων) Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἢ καυμένη ἢ γιαγιά εἶχε δίκιο; Νά, ἐμίκρυνα κ' ἐγὼ γιὰ μὰ στιγμὴ καὶ κἀνω ἀστεῖα τώρα μαζί σου.

ΦΡ. (Γελᾷ μὲ νάζια, παρατηρεῖ τὸν Λάμπρον μὲ χαμηλωμένον τὸ κεφάλι καὶ μὲ πλάγια βλέμματα)

ΛΑΜ. (Στρεφόμενος γρηγόρω, καὶ καθ' ἑαυτὸν) Αὐτὴ μὲ τὸ μάτι της μπορεῖ νὰ καταφέρῃ κ' ἐμένα, ὄχι τὸν ἀνεμῖό μου ποῦ εἶναι εἴκοσι πέντε ἐτῶν. (Πίνει τὸ ὑπόλοιπον τῆς μαστίχας καὶ ἀφίνει τὸ ποτηρί εἰς τὸν δίσκον· κατόπιν στρέφεται καὶ τὴν πλησιάζει πάλιν) Πόσων χρόνων εἶσαι, Φραγγίσκη;

ΦΡ. Δεκαεξὶ λέει ἡ κυρία.

ΛΑΜ. Δεκαέξη; "Ω!...

ΦΡ. Γιατί ρωτάτε, κύριε;

ΛΑΜ. Γιατί έχω μιὰ πρότασιν νὰ σοῦ κάμω.

ΦΡ. (Ὡσάν νὰ μαντεύη, χάνει βαθμηδόν τὴν φαιδρότητά της) Πρότασι;... Τί πρότασι;

ΛΑΜ. Τώρα θ' ἀκούσης, μὰ ν' ἀκούσης μὲ προσοχὴ ὅμως· εἶχα μικρόν γιὰ μιὰ στιγμὴ μαζί σου, μὰ τώρα ξανάρθα στὰ χρόνια μου πάλι καὶ θὰ σοῦ μιλήσω σὺν γέρος.

ΦΡ. Μὰ σεῖς δὲν εἶσθε δὴ καὶ τόσο γέρος...

ΛΑΜ. (Μὲ ἀναστεναγμόν) "Ε, τί εἶμαι καὶ τί δὲν εἶμαι ἢ καρδιά μου τὸ ξεύρω, Φραγγίσκη. Πάει ἐγώ, ἐξώφλησα, ἄς κутτάξουμε γιὰ σένα τώρα.

ΦΡ. Γιὰ μένα;

ΛΑΜ. Ναί, βέβαια.... γιὰ σένα. Εἶσαι ἕνα πολὺ συμπαθητικὸ κορίτσι...

ΦΡ. Ἡ καλωσύνη σας, κύριε.

ΛΑΜ. Καὶ σοῦ πρέπει νὰ γίνης εὐτυχίς.

ΦΡ. "Ω, κύριε!... ἐγώ... χωρὶς γονεῖς...

ΛΑΜ. "Οχι δά, μὴ τὸ λές αὐτό... ἡ κυρία Μαρία σ' ἀγαπáει σὺν μητέρα σου...

ΦΡ. "Α, μάλιστα...

ΛΑΜ. Ὁ ἀνεπιθός μου σὲ συμπαθεῖ πολὺ...

(Ἡ Φραγγίσκη ἐνῶ ἐπαρτηροῦσε πρὸς τὸ ἔδαφος, τὴν ἀποβλέπει τὸ βλέμμα της καὶ τὸ προσηλώνει εἰς τὰ μάτια τοῦ Λάμπρου μ' ἐνδιαφέρον. Ὁ Λάμπρος μὲ περισσοτέραν προσοχὴν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της:)

Μοῦ τὸ εἶπε τόσες φορὲς... γιατί ἀπὸ μένα δὲν ἔχει κανένα κρυφὸ ὁ κύριος Ἀλέκος... (Παρατηρεῖ γύρωθεν καὶ μὲ τόνον προφυλακτικόν) Ποῦ εἶναι ἡ κυρία;

ΦΡ. Δὲν ξεύρω... θὰ πῆγε στὴν κάμερά της.

ΛΑΜ. (Πλησιάζων καὶ μὲ τρόπον ἐμπιστευτικώτερον καὶ χαμηλωτέραν φωνήν) "Α, καλά... Λοιπὸν τί ἐλέγαμε; Ἡμεῖς οἱ γέροι ξεχνοῦμε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Τί ἐλέγαμε;

ΦΡ. (Μ' ἐνδιαφέρον) Ἐλέγατε γιὰ τὸν κύριο Ἀλέκο.

ΛΑΜ. "Α, ναί... ναί!... Λοιπὸν ὁ κύριος Ἀλέκος σὲ συμπαθεῖ πολὺ... παρὰ πολὺ...

ΦΡ. Ἀλήθεια, κύριε;... σὰς τὸ εἶπε;

ΛΑΜ. Πολλὲς φορὲς... σχεδὸν ὅταν συναντώμεθα, εἶναι κάμποσος καιρὸς τώρα, ποῦ μιλοῦμε ὅλο γιὰ σένα...

ΦΡ. (Ὡσάν νὰ μὴ κολοπιστεύη) Γιὰ μένα;

ΛΑΜ. Ναί· γιὰ τὸ μέλλον σου, γιὰ τὴν εὐτυχία σου... Ἀνελάβαμε λοιπὸν νὰ σ' ἀποκαταστήσουμε.

ΦΡ. (Μ' ἐκπληξιν ποῦ δὲν διαφέρει ἀπὸ στενοχωρίαν) Νὰ μ' ἀποκαταστήσετε ;... Μὰ ἐγώ, κύριε, εἶμαι μικρὴ ἀκόμη... δὲν βλέπετε ;

ΛΑΜ. Ὅχι, δὲν βλέπω τίποτε, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆς· ἐγὼ ἴσια-ἴσια βλέπω πῶς εἶσαι τόσο ἀνεπτυγμένη, ὥστε θὰ ἠμποροῦσες νὰ εἶχες πανδρευθῆ καὶ πρὸ δύο ἐτῶν. Ἐπειτα εἶναι καὶ μιὰ εὐκαιρία, ποῦ δὲν πρέπει νὰ τὴ χάσης, γιὰτι μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναβορῆς. Δὲν ἔχεις τὴν περιέργεια νὰ μάθης ;

ΦΡ. (Μὲ ὀδιαφορίαν) Ὅχι.

ΛΑΜ. Περιέργη μοῦ φαίνεται ! Κι' ἂν σοῦ τὸ ἐπέβαλε ὁ κύριος νὰ πανδρευθῆς.

ΦΡ. Ὁ κύριος ; (Τὸν παρατηρεῖ μὲ ὕφος δυσπιστίας)

ΛΑΜ. Ὁ κύριος, βέβαια· δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ἐσκεφθήκαμε γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σου ;

ΦΡ. (Ὡσὰν συγχισμένη) Παράξενο μοῦ φαίνεται.

ΛΑΜ. Γιατί ;

ΦΡ. Γιατί ὁ κύριος...

ΛΑΜ. (Περιέργως καὶ κύπτων πρὸς αὐτήν) Ἔ ; γιὰτι ὁ κύριος ;... τελείωσε λοιπόν, παιδί μου !

ΦΡ. (Στρεφογυρίζουσα τὴν ποδιάν της μὲ στενοχωρίαν) Γιατί ὁ κύριος... δὲν μοῦ εἶπε ἔμένα τέτοιο λόγο.

ΛΑΜ. (Καθ' ἑαυτὸν) Χμ ! χμ !... (Πρὸς τὴν Φραγγίσκη) Μὰ τί κουβέντες ἔχεις ἐσὺ μὲ τὸν κύριο, γιὰ νὰ σοῦ εἶπῃ καὶ τέτοια πράγματα ; Ἔχεις τίποτε κουβέντες ἰδιαιτερες ;

ΦΡ. (Πειραγμένη καὶ μὲ ὕφος συγχισμένον) Ἐγὼ ἰδιαιτερες κουβέντες ;... ἂ μὰ !...

ΛΑΜ. (Καθ' ἑαυτὸν ἀπομακρυνόμενος) Ἐπροχώρησα πολὺ. (Στρεφόμενος) Καλὰ τελοςπάντων· θὰ τὰ ξαναειποῦμε, Φραγγίσκη. Φέρε μου ἀκόμη ἓνα ποτήρι νερό.

ΦΡ. (Δεικνύουσα τὸ ἄθικτον ποτήρι) Μὰ... ἐσεῖς δὲν ἔπιατε αὐτὸ ποῦ σὰς ἔφερα.

ΛΑΜ. Ἄ ναί, εἶδες ; Μιὰ μαστίχα ἀκόμη ἦθελα νὰ εἶπῶ.

ΦΡ. Μάλιστα, κύριε. (Λαμβάνει τὸν δίσκον καὶ προχωρεῖ μέχρι τῆς ἀριστερᾶς θύρας, ἐνῶ ὁ Λάμπρος τὴν ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος· μόλις φθάνει εἰς τὴν θύραν, στρέφεται διὰ νὰ τὸν παρατηρήσῃ καὶ αὐτὴ βλέπουσα ὅμως ὅτι τὴν κυττάζει, ἐξέρχεται γρηγορότερα.— Ὁ Λάμπρος προχωρεῖ μέχρι τῆς δεξιᾶς θύρας καὶ ἐτοιμάζεται νὰ καλέσῃ τὴν Μαρίαν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν προλαμβάνει καὶ ἐξέρχεται)

ΜΑΡ. Τὰ ἄκουσα ὅλα, θεῖε. Δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιά ἀμφιβολία στὴν ψυχὴ μου, ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς κρυφοῦ εἰδυλλίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ παίζω τὸ ἀστεῖον πρόσωπον.

ΛΑΜ. Ὡ, ὄχι δά... Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο πρὸς τὸ παρόν, παρὰ μόνον ὑποψία. Ἄφησε, θὰ προλάβωμεν.

ΜΑΡ. Ἐγὼ νομίζω πῶς εἶναι πλέον ἀργά. Δὲν μοῦ κάμνετε, θεῖε, μιὰ χάρι ;

ΛΑΜ. "Ο,τι θέλεις, παιδί μου.

ΜΑΡ. Τῆς εἶπατε, νομίζω, νὰ σᾶς φέρω μιὰ μαστίχα ἀκόμη;

ΛΑΜ. Νά... δὲν ξεύρω γιατί... τῆς τὸ εἶπα ὅμως.

ΜΑΡ. Περάστε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀλέκου, καὶ κάμτε πῶς θέλετε νὰ γράψετε μιὰ ἐπιστολή.

ΛΑΜ. Τί θέλεις νὰ κάμης;

ΜΑΡ. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω μ' αὐτὴν τὴν ἀμφιβολίαν.

ΛΑΜ. Μὰ τί θέλεις νὰ κάμης;

ΜΑΡ. "Ο,τι μοῦ ἐπιβάλλει ἡ συνείδησίς μου καὶ τὸ καθήκόν μου.

Αὐτὸ δὰ ἔλειπε τώρα νὰ καταντήσω κ' ὁ πεοῖγελως τῆς Φραγγίσκης.

Σᾶς παρακαλῶ, θεῖε, περάστε μιὰ στιγμή στὴν κάμερα.

ΛΑΜ. (Μὲ δισταγμὸν) Μά, παιδί μου...

ΜΑΡ. Σᾶς παρακαλῶ .. κάμτε γοήγωρα, γιατί ἔρχεται.

ΛΑΜ. (Προχωρῶν πρὸς τὴν δεξιὰν θύραν) Προόσεξε! θὰ ἦτο γελοῖον νὰ νομίση πῶς τὴ ζηλεύεις.

ΜΑΡ. Μὰ μοῦ φαίνεται πειὸ γελοῖον ἀκόμη νὰ νομίξη πῶς μ' ἀπατᾷ... Περάστε σᾶς παρακαλῶ... ἔρχεται.

(Συνοδεύει τὸν Λάμπρον μέχρι τῆς δεξιᾶς θύρας καὶ τὸν ὠθεῖ ελαφρὰ διὰ νὰ εἰσέλθῃ Κατόπιν στρέφεται ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ εἰσέρχεται ἀριστερόθεν ἡ Φραγγίσκη μὲ τὸν δίσκον, φέρουσα νέον ποτηράκι μὲ μαστίχαν καὶ νερό)

ΦΡ. (Βλέπουσα τὴν Μαρῖαν ἀντὶ τοῦ Λάμπρου, ἐξαφνίζεται ὀλίγον καὶ παρατηρεῖ γύρωθεν) "Ο κύριος;

ΜΑΡ. (Καθήμενὴ εἰς ἓνα κάθισμα καὶ μὲ προσποιημένην ἀδιαφορίαν) Ἄφησε τὸ δίσκο στὸ τραπέζι· ὁ θεὸς ἐπῆγε νὰ γράψῃ ἓνα γραμμὴν στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Ἀλέκου.

(Ἡ Φραγγίσκη ἐκτελεῖ τὴν παραγγελίαν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Ἡ Μαρῖα τὴν προλαμβάνει καὶ μὲ ἀφελῆ περιέργειαν) Φραγγίσκη!

ΦΡ. "Ορίστε, κυρία.

ΜΑΡ. Νομίζω πῶς εἶχες κάποια ὀμιλία μὲ τὸ θεῖο προτήτορα.

ΦΡ. Μάλιστα, κυρία.

ΜΑΡ. Ἔτι σοῦ ἔλεγε;

ΦΡ. (Μὲ δεδασμένην φαιδρότητα) Κάτι παρᾶξενά πράγματα, κυρία.

ΜΑΡ. Μπᾶ! Δηλαδή τί παρᾶξενά πράγματα;

ΦΡ. Νά, μοῦ ἔλεγε... μὰ πῶς νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ:... ντρέπομαι...

ΜΑΡ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ξεύρω κάθε τι ποῦ σὲ ἀφορᾷ. Ἄν δὲν τὸ ξεύρω ἐγώ, τότε ποιὸς θὰ τὸ ξεύρῃ;

* ΠΟΙΚΙΛΗ

ΣΤΟΑ *

ΦΡ. Βέβαια, κυρία, πρέπει να σᾶς τὸ εἰπῶ.

ΜΑΡ. Ἔ, λοιπόν;

ΦΡ. Νά, μοῦ ἔλεγε... πῶς θέλει νὰ μὲ πανδρεύῃ...

ΜΑΡ. (Μὲ περιέργειαν) Μπᾶ;

ΦΡ. Ναί· καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε πῶς τὸ ξεύρετε καὶ σεῖς.

ΜΑΡ. Ναί, καὶ μοῦ εἶχε εἰπῆ μὰ μέρα γιὰ ἓνα ἀνεψιόν του ποῦ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀμερική... Ἐκείνον τὸν ψηλὸν ποῦ ἦλθε μὰ μέρα νὰ μᾶς γνωρίσῃ.

ΦΡ. Οὐ!... τὸν θυμάμαι· ἐκείνον μὲ τὰ ψηλὰ τὰ πόδια, ποῦ εἶναι σὰν λελέκι;

ΜΑΡ. Ἔ, ὄχι δά... δὲν εἶναι κι' ἄσχημος νέος· ἔχει καὶ χορήματα δικὰ του· ἔπειτα ὁ θεῖος εἶπε πῶς ἂν τὸν πάρης αὐτόν, θὰ σοῦ δώσῃ ὁ ἴδιος καὶ προῖκα.

ΦΡ. Μά, κυρία... ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πανδρευθῶ... θέλω νὰ μείνω πάντα μαζί σας.

ΜΑΡ. Τὸ ξεύρω· τὸ κáινεις ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ποῦ δὲν θέλεις νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντὰ μας, μὰ δὲν μπορεῖς πάλι νὰ καταντήσῃς καὶ γεροντοκόρη.

ΦΡ. Οὐ, ὡς ποῦ νὰ γίνω γεροντοκόρη ἔχω καιρό.

ΜΑΡ. Ναί, μὰ δὲν ἔχω καιρὸ ἐγὼ, ξεύρεις, καὶ μὰ ποῦ βρέθηκε ἓνας τόσο καλὸς νέος νὰ σὲ ζητήσῃ...

ΦΡ. Νὰ μὲ ζητήσῃ;

ΜΑΡ. Γιὰ νὰ τὸ λέγῃ ὁ θεῖος, θὰ εἰπῆ πῶς καὶ ξεύρεις.

ΦΡ. (Ἐτοιμῆ νὰ κλαύσῃ) Μὰ ἐγὼ, κυρία, δὲν θέλω... δὲν θέλω...

ΜΑΡ. Δὲν θέλεις; Τί;

ΦΡ. Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ... δὲν θέλω νὰ πάρω κανένα. (Φέρει τὰ χέρια εἰς τὰ μάτια τῆς)

ΜΑΡ. (Ἐγείρεται καὶ ἔρχεται πλησίον τῆς· κατεβάζει τὰ χέρια ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς Φραγγίσκῃς καὶ τῆς λέγει ἐντόνως κρατοῦσα τὸ ἓνα χέρι τῆς) Κύτταξέ μ' ἐδῶ καλά!

(Ἡ Φραγγίσκη τὴν παρατηρεῖ μὲ κάποιαν ἀτολμίαν.— Ἡ Μαρία ἐντονώτερον:)

Κι' ἂν τὸ θέλω ἐγὼ; (Τῆς σφίγγει τὸ χέρι· ἡ Φραγγίσκη θέλει νὰ τὸ ἀποσύρῃ, ἀλλ' αὐτὴ τὸ κρατεῖ σφικτὰ) Καὶ ἂν σοῦ τὸ διατάξω ἐγὼ;...

ΦΡ. (Κλαυθμηρῶς καὶ προσπαθοῦσα πάντοτε ν' ἀποσπάσῃ τὰ χέρια τῆς) Θέλετε νὰ μὲ διώξετε;... Τί σᾶς ἔκαμα ἐγὼ;... Ἐκαμα τίποτε κακό;- . Εἶπα τίποτε ποῦ σᾶς ἐπείραξε;

ΜΑΡ. Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ λόγος. Θέλω ν' ἀποκατασταθῆς καὶ νὰ γίνῃς εὐτυχής.

ΦΡ. Μὰ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχής ἐδῶ... μαζί σας... γιατί θέλετε νὰ μὲ διώξετε;

ΜΑΡ. (Πετᾶ τὸ χέρι τῆς καὶ μὲ ἀγανάκτησιν): Γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου εὐτυχής μαζί σου!

(Ἡ Φραγγίσκη στρέφεται καὶ παρατηρεῖ τὴν Μαρίαν μὲ δόλεμα)

ἐκπληκτον—Ταυτοχρόνως ἐμφανίζεται εἰς τὴν δεξιάν θύραν ὁ Λάμπρος κρατῶν χαρτί ἐπιστολῆς)

ΛΑΜ. (Ὡσαν νὰ μὴ ἀντελήφθῃ τίποτε, καὶ προσπαθῶν διὰ τοῦ παιδρου ὕφους νὰ διακόψῃ τὴν ὀρμητικότητα τῆς σκηνῆς) "Α! Μὰ τοῦ ἔγραψα ἓνα γράμμα, ποῦ θὰ ξεκαρδισθῆς ἀπὸ τὰ γέλοια, Μαρία. "Ελα νὰ σοῦ τὸ διαβάσω. (Προχωρεῖ μέχρις αὐτῆς καὶ τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι) "Ελα! ἔλα! θὰ γελάσῃς πολὺ!

(Ἡ Μαρία ἀφίεται νὰ ὀδηγηθῇ μέχρι τῆς δεξιᾶς θύρας, ἀπ' ἐκεῖ δὲ στρέφεται, ἐνῶ ὁ Λάμπρος, εἰσελθὼν πρῶτος τὴν σύρει πρὸς τὰ ἐντός)

ΜΑΡ. (Ἐντόνως πρὸς τὴν Φραγγίσκην, ἣ ὁποία τὴν παρατηρεῖ μὲ διαρκῆ ἐκπληξιν) Νὰ φροντίσῃς νὰ ἐξοικειωθῆς μ' αὐτὴν τὴν ιδέαν, γιατί αὐτὸ θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα! (Εἰσέρχεται)

ΦΡ. (Βλέπουσα ὅτι εἶναι μόνη, συμπλέκει τὰ δάκτυλά της καὶ λέγει μὲ ἀπελπισίαν) Δυστυχία μου!... θὰ τῶχῃ καταλάβῃ!... πῶ, πῶ!... (Ἐτοιμάζεται νὰ φέρῃ τὰ χέρια της εἰς τὰ μάτια της καὶ νὰ κλάψῃ. Ἄλλ' αἰφνης ἐνθυμεῖται πάλιν τὸ παράθυρον καὶ τὸν δρόμον· μ' ἐκφρασιν ἐνθαρρύνσεως, σπεύδει πρὸς τὰ ἐκεῖ, κύπτει καὶ παρατηρεῖ πρὸς τὸν δρόμον. Φαίνεται

ὅτι κάποιον βλέπει νὰ ἔρχεται δεξιόθεν· σηκώνεται καὶ χαμογελᾷ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως κινεῖ τὰ χέρια της μὲ ζωηρότητα, ὡσαν νὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ: «Πῶ, πῶ! ποῦ νὰ σὰς τὰ λέγω τί ἔτρεξε!» Ἀμέσως δὲ σπεύδει πρὸς τὴν ἀριστεράν θύραν καὶ ἐξέρχεται, τρέχουσα. — Πρὶν ὅμως ἐξέλθῃ ἐντελῶς, εἰσέρχεται δεξιόθεν ἡ Μαρία ἀκροθυσομένη ἀπὸ τὸν Λάμπρον, καὶ σπεύδει εἰς τὸ παράθυρον. Κυττάζει δεξιᾶ, ἀμέσως δὲ στρέφεται πρὸς τ' ἀριστερά,

* ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ *

(Ἔργον Δ. Βεντούρη)

ότε φαίνεται ὅτι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον παρατηρεῖ, ἔχει προχωρήσει εἰς τὸν δρόμον. Τότε στρέφεται πρὸς τὸν Λάμπρον, ὁ ὅποιος ἔχει ἤδη πλησιάσει)

ΜΑΡ. Ὅριστε! σ' αὐτὸν ἔκαμε τὰ νοήματα... Ἔρχεται...

ΛΑΜ. Εἶδες καλὰ;... Γιατὶ αὐτὸ ἐπὶ τέλους καταντᾷ σοβαρὸν καὶ θὰ ἐπέμβω καὶ ἐγώ.

ΜΑΡ. Ἄν εἶδα καλὰ μοῦ λέτε;... ἀφοῦ ἔρχεται... νά! τώρα ἀνεβαίνει τὴ σκάλα... δὲν ἀκοῦτε;

ΛΑΜ. (Μὲ ἀγανάκτησιν) Ἄ! Μ' αὐτὸ εἶναι σκάνδαλον!... ἄφησε σ' ἐμένα τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Θὰ τὰ διορθώσω ἐγώ.

ΜΑΡ. Τί θὰ διορθώσετε;

ΛΑΜ. Νά, θὰ τὰ διορθώσω τελospάντων... θὰ γυρίσω τὴν καρδιά του πρὸς ἐσένα πάλι...

ΜΑΡ. Καὶ νομίζετε ὅτι μπορῶ ἐγὼ νὰ δεχθῶ πλέον μὰ καρδιά, λερωμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα μιᾶς δοῦλας; Σᾶς παρακαλῶ, θεῖε, ὡς ἐδῶ! Ἡ ἐπέμβασίς σας εἶναι βέβαια ἀγαθὴ, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' εὐεργετήσῃ καθόλου. Ἀφήστε νὰ ἐξηγηθῶ ἐγὼ μαζί του καὶ θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ κωμωδία, ποῦ μοῦ φέρει ἀηδίαν. Μὰ ἐπὶ τέλους τί εἶδους ἀντίληψιν τῆς ζωῆς ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Τὴν ἐννοεῖ τὴν γυναῖκα γυμνὴν ἀπὸ ψυχῆ κι' ἀπὸ πνεῦμα, μὰ μᾶζα ἀπὸ σάρκες μοναχά, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὴν φρεσκάδα κάποιος νεότητος;... Μὰ ἐπὶ τέλους κ' ἐγὼ νέα εἶμαι!... τὴν ψυχὴ μου τὴν ἐπλάτυνα, τὴν ἐπλάτυνα, ὥστε καὶ τὸ μικρὸ μου τὸ νύχι ἂν ἐγγίσι ἀκόμη, κι' ἀπ' αὐτὸ θὰ περάσῃ καὶ θὰ χυθῆ ὀλόκληρη ἐπάνω του.

ΛΑΜ. Ναί, ἀλήθεια, καῖμένο παιδί· τὸν ἀγαπᾶς.

ΜΑΡ. Δηλαδή τὸν ἀγαποῦσα· τώρα δὲν τὸν ἀγαπῶ καθόλου. Τώρα καὶ μέσα στὰ κατάβαθα τοῦ στήθους μου νὰ ψάξῃ, δὲν θὰ τὴν εἶρῃ πουθενά! Ἡ ψυχὴ εἶναι ἓνα πράγμα, ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ βροῖσκῃ ἓνας ποῦ νὰ ἦναι στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ κόσμου, κι' ἓνας ἄλλος, ποῦ νὰ ἦναι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγκαλιά μας, νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ βοῆ ποτέ.

(Ἀκούονται ἀπ' ἔξω φαιδρὰ γέλοια τῆς Φραγγίσκης. Ἡ Μαρία ἀνακόπτει τὴν ὀρμὴν τῆς ὀμιλίας τῆς καὶ ἀκούει. Ἐπίσης καὶ ὁ Λάμπρος)

Ἄ!... ἀκούσατε: ἡ μικρὴ αὐτὴ γελᾷ... Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ γιατί γελᾷ;

ΛΑΜ. (Μὲ κίνησιν ἀηδίας) Τί νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΜΑΡ. (Μὲ ὀρμὴν ἀρπάζουσα τὸ χέρι τοῦ Λάμπρου) Γελᾷ, γιατί τοῦ εἶπε πῶς θέλοῦμε νὰ τὴν πανδρεύσουμε, κι' ἐκεῖνος θὰ τῆς ὑποσχέθηκε πῶς ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ. (Ἀφίνει τὸ χέρι τοῦ Λάμπρου, καὶ φέρει τὰ χέρια τῆς εἰς τὸ πρόσωπον, μὲ δίσθησιν νὰ κλαύσῃ. Κατόπιν κατεβάζει τὰ χέρια τῆς μὲ πείσμα) Μὰ ὄχι!... ὄχι! δὲν θὰ κλάψω καθόλου! Μία λέξι μόνον θὰ τοῦ εἰπῶ καὶ θὰ φύγω!

(Διευθύνεται μὲ ὀρμὴν εἰς τὴν ἀριστερὰν θύραν ἀλλ' ὁ Λάμπρος, προλαμβάνει καὶ τῆς φράσσει τὴν ἔξοδον)

ΛΑΜ. Μαρία!... παιδί μου!... τί θέλεις νὰ κάμῃς!;

ΜΑΡ. (Ὁπισθοχωροῦσα) Σᾶς εὐχαριστῶ, θεῖε, ποῦ μ' ἐσώσατε ἀπὸ μιᾶν ἀηδιᾶν. Θὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρι;

ΛΑΜ. Λέγε, ὅ,τι θέλεις.

ΜΑΡ. Νὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὸ σπῆτί σας.

ΛΑΜ. Στὸ σπῆτί μου;

ΜΑΡ. Δυστυχῶς δὲν ἔχω κανένα πειὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, γιὰ νὰ καταρῦγω σ' αὐτόν, ὡς ποῦ νὰ κανονίσω τὴν θέσιν μου.

ΛΑΜ. Μαρία!

ΜΑΡ. Μὴ μοῦ πῆτε οὔτε λέξι!

ΛΑΜ. Μὰ φθάνεις ὡς τὰ ἄκρα... Ἐπὶ τέλους μόνον ὑποψίας ἔχεις... Δὲν τὸν εἶδες νὰ τὴν ἔζη καὶ στὴν ἀγκαλιά του.

ΜΑΡ. Ἄ, μ' αὐτὸ θέλω ν' ἀποφύγω· γιατί ἂν τὸν ἔβλεπα νὰ τὴν ἔζη καὶ στὴν ἀγκαλιά του, μοροῦσα καὶ νὰ τὸν συγχωρήσω ἀπὸ αἰσθημα οἴκτου, ὅπως θὰ συγχωροῦσε κανεὶς ἓνα κτήνος!

(Σπεύδει εἰς τὸ κάθισμα ὅπου ἔχει ρίξει τὸ καπέλλο της, τὸ φορεῖ μὲ σπασμωδικὰς κινήσεις τῆς χειρὸς ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην)

ΛΑΜ. Μὰ ἐπὶ τέλους ποῦ τ' ἀφίνεις αὐτὸ τὸ σπῆτι;

ΜΑΡ. (Ἀποτελειώουσα τὴν τοποθέτησιν τοῦ καπέλλου της) Σπῆτι; Γιὰ ποῦ σπῆτι μιλεῖτε; Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι πειὰ ἓνα ἐρεπίο τῆς εὐτυχίας μου, κ' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος· δὲν εἶμαι κουκουβάνια σὰν ἐκεῖνη, γιὰ νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία μου καὶ μέσα στὰ χαλαίσματα.

(Τοῦ δίδει τὸ καπέλλο καὶ τὸ μαστοῦνι του)

ΛΑΜ. (Μὲ συγκίνησιν) Παιδί μου...

(Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσέρχεται ἡ Φραγγ. χαρωπὴ καὶ γελαστή)

ΦΡ. Ὁ κύριος ἐκάθησε στὸ τραπέζι καὶ σᾶς περιμένει... (Μὲ χάραν) Ἄ, ξεύρετε; εἶπε ὁ κύριος πῶς εἶμαι μικρὴ ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει νὰ πανδορευθῶ.

ΜΑΡ. (Μὲ κορυφωμένην ἀγανάκτησιν) Μικρὴ ἐσύ; Ἐσὺ εἶσα ἓνας γίγαντας, ἀφοῦ εἶχες τὴ δύναμι νὰ γκορεμίσης μιὰ εὐτυχία!... Ἐ! Νὰ ἡ στιγμὴ ποῦ ξεμπλέκονται τὰ βλέμματά μας πειὰ, ποῦ εἶχαν μπλεχθῆ ἀπὸ τότε ποῦ πρωτοειδωθήκαμε στὸ Βρεφοκομεῖο...

(Ἡ Φραγγίσκη χάνει τὴν φαιδρότητά της καὶ παρατηρεῖ σὰν φοβισμένη. — Ἡ Μαρία παίρνει τὸν βραχίονα τοῦ Λάμπρου καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν δεξιὰν θύραν... Ἄπ' ἐκεῖ στρέφεται καὶ τῆς λέγει:)

Δυστυχισμένη σπῆτα! Ποῦ κτυπηθήκατε μιὰ νύχτα κρυφὰ κάποιος πατέρας-σίδερο μὲ κάποια μάννα-πέτρα, γιὰ νὰ σ' ἀφήσουνε στὸν κόσμον καὶ νὰ κἀψης τὸ ἴδιο σου τὸ σπῆτι!... — Πᾶμε θεῖε!

(Φεύγει δεξιόθεν παρασύρουσα καὶ τὸν Λάμπρον. Ἡ Φραγγίσκη στέκεται μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ καὶ μὲ τὰ μάτια χανωνμένα, καὶ παρατηρεῖ ἀκίνητη τοὺς φεύγοντας. Βραχεῖα εἰκῶν)

ΑΥΛΑΙΑ

